

Тя изглеждаше слаба. Цѣлото ѝ тѣло треперѣше и ржката ѝ сѣкашъ щѣше да изпусне стѣклената топка. Азъ я съжалихъ, но пакъ не можахъ да се стърпя да не кажа на Теогена.

— Азъ не ли ти казахъ, Теогени! . . .

Веднага тя се обърна къмъ мене гнѣвно, очитѣ ѝ стрѣляха страшно къмъ лицето ми.

— Прою! извика ми тя строго. Тури юзда на езика си!

Послѣ прибави по-благо:

— Съжالياвамъ те, Прою. Съжالياвамъ те отъ всичкото си сърдце! . . . Ти още си малъкъ и не знаешъ, какво може да те сполѣти. Бжди извѣстенъ, че те очакватъ бѣди. Стигни се добрѣ, сине; събери търпение и куражъ . . .

Слѣдъ тѣзи думи нашата врачка тегли пердето и се изгуби задъ него.

Ние пустнахме пари въ едно блюдо, нарочно оставено за това, и си излѣзохме.

Азъ, нека право си кажа, се стреснахъ отъ лошитѣ прокубявания за мене, па и Теогени излѣзе смутенъ, защото и той неочакваше този край. Евфорионъ, като съгледа нашето смущение, каза:

— Вѣрвате ли вие, че тази врачка ще ни помогне да хванемъ крадеца? А ти, Прою, нѣма какво да се кахаришъ отъ думитѣ ѝ. Тѣ бѣха празни думи. Разбира се, все трѣбва да ни каже нѣщо, нели затова ѝ даваме пари?

Не щешъ ли, азъ зехъ често да мисля денемъ, дори и да сънувамъ ношемъ прокобяването на врачката. Но, разбира се, записанъ съ други работи, азъ забравихъ думитѣ на врачката.